

Č. 10.411.

V y h o š t ě n í (S l o v e n s k o): * Právo úřadu policejního vypovědět cizince ze státního území podle § 10 zák. čl. V:1903 pro skutek, pro který jeho pobyt na státním území se jeví pro zájem státu nebo pro veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek povážlivým, není vyloučeno tím, že trestní soud, odsoudiv cizince pro týž skutek podle zák. na ochranu republiky č. 50/23, cizince podle § 33 téhož zák. nevypověděl.

(Nález ze dne 11. března 1933 č. 3705.)

V ě c: Jan N. v B. proti ministerstvu vnitra o vypovězení z republiky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem policejního ředitelství v Bratislavě z 13. ledna 1928 byl st-l jako příslušník cizího státu podle ustanovení zák. čl. V:1903, pokud se týče nařízení býv. min. pro Slov. z 18. července 1920 navždy z území Čsl. republiky vypovězen.

Župní úřad v Bratislavě rozhodnutím z 18. června 1928 nevyhověl odvolání, podanému proti uvedenému vypovídacímu nálezu a potvrdil jej z těchto důvodů: Na vývody odvolání nemohl župní úřad vzít zřetele, ježto obsahuje jen okolnosti nerozhodné a bezpodstatné. Podle § 10 zák. čl. V:1903 může býti vypovězen ten, »kdo je nebezpečný pro zájmy státu, veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek«. St-l byl pravoplatným rozsudkem sedrie v Bratislavě z 29. července 1926 uznán vinným přečiny protivíciemi se § 14 zák. na ochranu republiky z 19. března 1923 č. 50 Sb. St-l svým výrokem, proneseným dne 3. září 1925 v Bratislavě v hostinci Ludevíta W., veřejně pobuřoval proti státu, proti jeho samostatnosti a jednotnosti, pročež vypovídací nález musil býti potvrzen.

Odvolání proti tomu podanému nevyhovělo min. vnitra nař. rozhodnutím z důvodů ve výměru tom uvedených a v odpor vzatých.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss toto:

Na prvním místě vytýká stížnost jako nezákonnost, že žal. úřad porušil ustanovení § 33 odst. 2 zák. č. 50/23 Sb., použil-li na st-le ustanovení § 13 zák. čl. V:1903 přes to, že trestní soud vypovídacího práva daného mu uvedeným ustanovením zákona na ochranu republiky proti st-li nepoužil, neboť následky trestních činů podle zák. na ochranu republiky je povolán vysloviti jedině soud, který rozhodoval o trestním činu, a byl tedy jedině trestní soud oprávněn vypovědět st-le z území republiky. Nepoužil-li soud tohoto oprávnění a st-le nevypověděl, zodpověděl podle názoru stížnosti záporně otázku, byla-li činem ohrožena bezpečnost státu, veřejná bezpečnost nebo veřejný pořádek, a není proto správný úřad oprávněn řešiti tuto otázku znovu na podkladě § 13 zák. čl. V:1903, který byl zmíněným ustanovením zák. na ochranu republiky derogován. Názor ten není správný.

Podle § 10 zák. čl. V:1903 může býti policejním úřadem ze státního území kdykoli vykázán, po případě i nuceně odstraněn cizinec, který se

řádně nelegitimuje, který neprokáže, že má prostředky k udržování sebe a své rodiny, nebo jehož přítomnost na zdejším území je pro zájmy státní nebo pro veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek povážlivá. Toto ustanovení nebylo ani zrušeno, ani změněno zák. č. 50/23, neboť není ani uvedeno v § 41 mezi ustanoveními zákonem tímto zrušenými, ani není s ustanoveními tohoto zák. v odporu. Ustanovuje-li se v 2. odstavci § 33 zák. na ochranu republiky, jehož se stížnost dovolává, že může soud, odsuzuje-li cizince za zločin podle tohoto zákona k trestu kratšímu jednoho roku nebo za přečin nebo přestupek podle tohoto zákona a byla-li činem ohrožena bezpečnost státu, veřejná bezpečnost nebo veřejný pořádek, vysloviti zároveň, že odsouzený se vypovídá z území republiky, je tím vysloveno jen, že za podmínek tu uvedených může trestní soud vysloviti vypovězení cizince jako následek odsouzení, není tím však řečeno, že jedině soudy jsou oprávněny rozhodovati o tom, je-li přítomnost cizince, odsouzeného podle zák. na ochranu republiky na zdejším území pro zájmy státní nebo pro veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek povážlivá; zůstala proto pravomoc, daná v § 10 zák. čl. V:1903 policejním úřadům nedotčena, a nelze těmto úřadům upříti právo, aby řešily samy pro svůj obor působnosti otázku, je-li přítomnost st-le vzhledem k činu, jenž vedl k jeho odsouzení podle zák. na ochranu republiky, pro zájmy státní nebo pro veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek povážlivá. Mýlí se proto stížnost, soudí-li, že úřad nebyl oprávněn použití proti st-li práva, daného mu v § 10 zák. čl. V:1903, když trestní soud práva, daného mu v 2. odst. § 33 zák. na ochranu republiky proti st-li nepoužil.

— — —

Zbývá námitka, že odsouzení pro přečin podle § 14 zák. na ochranu republiky nestačí k vypovězení st-le podle § 10 zák. čl. V:1903, když se jiného činu, který by směřoval proti veřejné bezpečnosti nebo veřejnému pořádku, nedopustil a když vypovídání cizinců není dáno do volné úvahy úřadu. Je pravda, že rozhodnutí o vypovídání cizinců není dáno do volné úvahy úřadu a že tedy úřady mohou přikročiti k vypovězení cizince jen za podmínek, stanovených v § 10 zák. čl. V:1903. Není však správné, že odsouzení st-le pro skutek, v němž trestní soud shledal skutkovou podstatu přečinu podle § 14 zák. na ochranu republiky, nemohlo býti úřadu dostatečným základem pro vypovězení st-le na podkladě § 10 cit. zák. Rozsudkem bratislavské sedrie z 29. července 1926 byl st-l uznán vinným přečinem rušení obecného míru podle § 14 bodu 1 a 3 zák. na ochranu republiky, který spáchal tím, že dne 3. září 1925 v Bratislavě v hostinci Ludevíta W., v přítomnosti asi 8 lidí se vyjádřil takto: Slovensko je len obsadené územie, Češi nás oň olúpili, ale šak Slovensko ešte prinde zpät Maďarom«, a že takto jednak veřejně pobuřoval proti státu, pro jeho vznik a proti jeho samostatnosti a jednotnosti, jednak veřejně popuzoval k nenávisti proti Čechům pro jejich národnost. V tomto zjištění, obsaženém ve zmíněném rozsudku měl žal. úřad spolehlivý podklad pro závěr, že další přítomnost st-le na území státním je pro zájmy státní, veřejnou bezpečnost a veřejný pořádek povážlivá, a že tedy jsou dány podmínky, jichž splnění se v § 10 zák. čl. V:1903 vyžaduje k tomu, aby mohlo býti přikročeno k vypovězení cizince ze zdejšího území státního.

— — —